

Niet meer geroerd . . . het kind heeft niet geroerd . . .
O God, dit licht, deze eenzaamheid, die vrouw . . .
En deze stilte, deze stilte. . . . God. . . .

A. Roland Holst

OUDERDOM

't Zijn stille dagen waarin 't leven schijnt
Langzaam voorbijgaan van vermoede menschen,
In doffe oogen doodgeleefde wenschen
Naar 't groote dat sinds 't ging hen niet meer pijnjt.

Zij gaan langs mij en weten niet mijn vrees
Dat wat de wereld in hun oogen bracht
Ook mijn zal worden – en zij denken zacht:
'Wel waar is hij die de berusting prees.'

Dan is 't mij of bij iedere gestalt
De jeugd door 't leven hem ontnomen gaat,
Een altijd jong maar diep bedroefd gelaat –
Ziend hoe waar hij eens heerschte 't nu vervalt.

Want jeugd voelt verder dan ervaring ziet,
En als, gebannen door de late jaren,
Hij gaat als schim bij 't wereldsche ervaren,
Gaat naast den mensch een machteloos verdriet.